

Každý má rád Julii

Anna Šuláková

Anna Šuláková

KAŽDÝ MÁ RÁD JULII

VĚNOVÁNÍ

Martinovi, prostě za to, že je.

PROLOG

Venku se schylovalo k pořádné letní bouřce a okolí na ni podnětně reagovalo. Lidé, obklopeni protivnými hejny much, se líně, téměř mátožně, ploužili po chodnících a vířili tak kolem sebe stojatý vzduch, který se nepohnul už hodiny. Zpod mraků vysvíitaly nazelenalé paprsky horkého slunce a veškeré zvířectvo, s výjimkou domácích psíků, kteří neměli možnost se utrhnout z vodítek svých podrážděných pánů, se někam běželo schovat.

Vzduch v místnosti byl stejný jako venku. Dusný, horký a bez pohybu. Ačkoliv okno oprýskané kanceláře zelo dokořán, bylo bláhové se domnívat, že dovnitř zafouká alespoň trochu čerstvého větru. Místnost vypadala stejně zašle, jako bloky komunistických paneláků všude okolo. Prostor velký asi osm krát osm metrů, ve kterém nebylo jediné nevyužité místo, působil dojmem, že všechny ty přeplněné poličky a papíry kupící se na kancelářském stole, který zažil ještě Husáka, musí každou chvíli přetéct a začít vyskakovat z okna. Všechno v místnosti zkrátka vypadalo, jako by bylo napůl na odchodu.

Jediný, kdo právě přicházel, byl komisař Straka. Vzhledem zapadal do své kanceláře. Starý a opotřebovaný. Když otevřel zašlé dveře - o kterých se možná kdysi dávno dalo říct, že byly bílé, dnes však nesly barvu podobnou spíš pomočenému sněhu - a vešel dovnitř, okamžitě si všiml, že jeho kancelář je ještě o chlup plnější než obvykle. Na hnědé rozviklané židli, přímo naproti jeho kolečkovému křeslu seděla mladá žena, která k němu otočila své zelené oči v okamžiku, kdy vešel. Komisař se zaskočeně zastavil a prohlížel si tu cizinku svým bystrým zrakem ostříleného

profesionála. Zhodnotil situaci a o pouhou vteřinu později za sebou pomalu zavřel, přešel ke stolu a narovnal se, aby vypadal větší.

„Dobrý den, detektive,“ promluvila na něj tichým, avšak příjemným hlasem, ze kterého vyzařovala silná osobnost.

„Dobré odpoledne, slečno, čím Vám mohu posloužit?“ zeptal se Straka, ještě stále trochu vyveden z míry tou náhlou návštěvou. Návštěvy v jeho kanceláři byly zřídka kdy neohlášené.

Dívka sledovala konečky svých prstů a mlčela, dokud se neposadil za svůj šanony zarovnaný stůl, neopřel se o lokty svých velkých rukou a nenaklonil se trochu blíž, přesně tak, jak to správně detektivové dělávají. Až teprve tehdy se i ona na něj zpříma podívala. S rukama založenýma v klíně a naprosto klidným hlasem řekla: „Chtěla bych nahlásit vraždu.“

Straka se při těch slovech narovnal a jako už mnohokrát, mu v krku zatrnulo.

„Kdo ji spáchal?“

Mladá žena k němu zvedla své mandlové, temně zelené oči a její plné, růžové rty se pohnuly v tiché odpovědi.

„Já,“ řekla a její emocií zbavený hlas se ani jedinkrát nezachvěl.

ČÁST PRVNÍ: MILUJ BLIŽNÍHO SVÉHO

I.

Furiosa se z ničeho nic zachvěla a zvedla hlavu. Jedno černé ucho měla vztyčené a svým bystrým zrakem propátrávala okolí. Juliina ruka jí konejšivě přistála za krkem a podrbala v huňaté srsti.

„Klid,“ řekla tiše a dívala se stejným směrem, jako mladá, avšak nedůvěřivá Border kolie. Obě tu spolu seděly už nějaký čas a pozorovaly kolemjdoucí davy lidí, které se pomalu začaly trousit do svých vyhrátých domovů. Byl brzký podzim, prostřed října. Listí už dávno chytilo nádech pestrých barev a první listy začaly smutně opadávat. Furiosa otočila svou chlupatou hlavu k dívce po jejím boku a krátce zakňučela.

„Už chceš jít domů?“ zeptala se jí a fenka se jako na povel zvedla z nažloutlé trávy, protáhla své atletické tělo a dvakrát hýbla ocasem, aby dala najevo, že ano.

Dívka se tedy pomalu sebrala, oprášila své černé džíny a vydala se pomalým krokem z kopce, na kterém seděla tak dlouho, že se venku už začalo stmívat. Furiosa poslušně kráčela vedle ní. Neměla potřebu utíkat dopředu tak, jak to dělali mladí nevybouření psi, kteří touží vést. Byla ráda po dívčině boku, věděla, že jsou si obě rovny a že je mezi nimi nerozlučné pouto.

Julii Dernerovou zase ani nenapadlo, aby si z domova brala na procházku vodítko. Věděla, že pes, kráčící vedle ní, je stejně divoký a oddaný zároveň, jako byla i ona. Nemělo by smysl se pokoušet to zvíře zkrotit. Tak jak k ní přišlo, mohlo zase i odejít. Bylo svobodné.

Julie a Furiosa se poprvé potkaly před dvěma lety. Furiosa byla tehdy asi půlměsíční, pohublá a plaché štěně, které se vylouplo odnikud a z nějakého neznámého důvodu se rozhodlo, že Julie je

přesně ten člověk, kterého na své cestě hledá. Julie, která byla tenkrát na cestách, se také rozhodla, že čtyřnohý společník je přesně to, co právě potřebuje a tak se mezi nimi začalo utvářet silné pouto, které se může vytvořit pouze mezi člověkem a zvířetem a obzvláště pak mezi dvěma mladými ženami, jež potřebují společnost.

Julie si často myslela, že to není jen tak obyčejné zvíře a byla si z devadesáti devíti celých devíti procent jistá, že jeden z jejich rodičů, musel být vlk. Dlouho nemohla vymyslet žádné jméno, které by se k této neobyčejné bytosti hodilo, až se nakonec jednoho dne probudila a kvůli nadcházejícím událostem věděla, jak jí říkat.

Stalo se to někdy v polovině září. Julie se zrovna probudila na úpatí hory, u které se předešlý večer utábořila. Byla rozlámaná, a když otevřela oči, zjistila, že místo na kterém se rozhodla přespát, není tím samým, jako večer. Jediná, avšak velice podstatná věc byla jinak.

Pokaždé si místa na přespání vybírala podle toho, aby bylo dostatečně odlehlé od civilizace a zároveň, blízko do vesnice či města, ve kterém by mohla dokoupit zásoby na cestu. Dávala si pozor, aby se v blízkosti nenacházel žádný pofiderní motel, nebo vykřičený dům. Tentokrát však byla unavená, a proto výběr místa k noclehu odbila.

Až teď, když zírala do tmavých hrozivých očí vysokého muže, který se tyčil ani ne dva metry od ní, si uvědomila, jakou chybu udělala.

„Zdravím,“ pronesl hlubokým nakřáplým hlasem se silným přízvukem. Julie ztěžka polkla a pomalu vstala ze spacáku.

„Nemám zájem o společnost,“ řekla a snažila se při tom znít co nejvíc nebojácně. Pravda však byla, že srdce jí uvnitř zběsile, skoro až bolestivě tlouklo do žeber.

„Ale já jo,“ opáčil muž, naklonil hlavu trochu na stranu a skousl si vysušený ret. Byl vysoký. Téměř dvakrát tolik co Julie a na opálených

pažích se mu převalovaly provazce svalů.

„Vážně myslím, že byste měl odejít,“ vyzvala ho ještě jednou, ale tentokrát jí mírně poskočil hlas. V jeho očích se blýsklo. Přesně na tohle čekal. Na náznak slabosti.

Udělal dva chvatné kroky dopředu, až se dostal do její těsné blízkosti a popadl ji za paže, které v jeho velkých rukou vypadaly jako chatrné větvičky. Julie sebou začala škubat a snažila se muži vyprostit, její chování ho však jen vyburcovalo k rychlejší akci. Jednou rukou ji k sobě otočil zády a vši silou přitiskl ke skále tak, že se Julie s tichým vyjeknutím udeřila do hlavy a cítila, jak jí po tváři stéká horká krev. Jakékoliv snahy se z jeho sevření vyprostit, byly marné. Pokaždé, když se jí alespoň trochu podařilo se pohnout, následovala další rána o skálu.

„Bude se ti to líbit, o to se postarám,“ zachrčel jí do ucha, přičemž si druhou rukou chvatně rozepínal opasek a stahoval kalhoty. Ucítla, jak se o ní zezadu otřelo jeho přirození a v duchu tiše zavyla. Měla strach. Takový, jako ještě nikdy v životě a každá její buňka chtěla být právě teď někde jinde. Kdekoliv. Třeba i doma, jen ne tady s ním.

Zrovna, když jí začal stahovat kalhotky, odněkud se jako blesk vyřítila černobílá, chlupatá koule a cílevědomě si to zamířila přímo na mužův penis. Stačil jeden přímý zásah a chlap se se strašlivým křikem zhroutil do vyschlé trávy. Julie se s trhnutím otočila právě v okamžik, aby viděla, jak zkrvavená tlama plná smrtících zubů útočí podruhé. Z půlročního štěněte se v mžiku stal smrtící stroj plný zuřivosti. Zaútočila znovu, tentokrát na mužův krk a zakousla se mu těsně pod čelist. Stisk se od pohledu nezdál tak silný jako předchozí, stejně však dokázal muže umlčet rozdrčením hrtanu.

„Furioso! Stačí!“ zakřičela bez rozmýšlení Julie a fena, jako by se v mžiku probrala ze smrtícího transu, se na ni podívala hlubokýma, divokýma očima. Dívka ještě jednou rychle bleskla pohledem na svíjejícího se muže, který měl obě dvě ruce zabořené v rozkroku, a

mezi prsty mu proudila sytě rudá krev. Nečekala na nic, popadla do ruky batoh, do kterého zběžně nacpala rozbalený spacák a vyběhla dál do otevřené krajiny.

Utíkala rychle a nezpomalila ani poté, co se z dálky přestal ozývat mužovo agonické chrčení. Běžela pořád dál a dál, dokud neměla plíce v plamenech.

Až když byla dostatečně daleko, sesunula se mezi opadané keře a ztěžka oddechovala. Fena se posadila hned vedle ní, tlamu doširoka otevřenou a bílé chlupy okolo zrůžovělé krví. Julii se udělalo špatně od žaludku a vyzvracela se za keř. Když překonala další nával nevolnosti a oheň v plicích se změnil z ničivého pouze na pálivý, otočila hlavu k feně, která si začala čistit tlamu. Sledovala ji, jak pravidelnými pohyby olíznuté tlapy smývá stopy po zápasu. Nemohla tomu uvěřit. Opravdu tohle klidné a vyrovnané zvíře jen před maličkou chvilkou utrhlo svými zuby penis toho násilníka a druhým skusem mu pochroumalo krk tak, že z něj vycházely jen chrčivé zvuky?

Zvíře se na ni podívalo, jako by vědělo, nad čím přemýšlí a opatrně do ní strčilo čumákem. Od té chvíle Julie věděla, že je v bezpečí a není sama. Tělem se jí rozlil blažený pocit úlevy.

Ani Furiosa ji však nedokázala ochránit od všech nebezpečí a obzvlášť ne od těch, kterým se vystavovala dobrovolně.

Dnes měla Julie jiný problém, než násilnického muže. Dnes se jí postavil do cesty největší nepřítel. Ona sama. Proto celé odpoledne strávila venku, snažila se uvolnit, uklidnit a překonat ten svíravý a zhnusený pocit, který se jí rozléval celým tělem.

Nepomohlo to. Ne dost.

Když otevřela domovní dveře a vešla do paneláku, věděla, co bude muset udělat, ačkoliv toužila po tom, aby nemusela. Počkala na výtah. Pozdravila sousedku, která s ní dojela do šestého patra. Julie zmáčkla tlačítko číslo jedenáct. Když se dveře otevřely, monotónní

hlas výtahu místo: „jedenácté podlaží,“ ohlásil „suterén.“

Tady nic nefungovalo. Nikdy.

Vystoupila a Furiosa ji v závěsu následovala. Klíčem otevřela oprýskané, dřevotřískové dveře a vstoupila dovnitř. Jen co vešla do dveří, sundala si boty, poté kabát a svetr a prošla malou předsíňkou do jednopokojového bytu. Rozsvítila jen jedno ze tří světel, takže v pokoji bylo prapodivné šero.

Hodila na stůl klíče.

Sundala si ponožky.

Na lince se válely ještě ze včerejška neumyté hrnce a talíře, na kterých již stačily zaschnout nečistoty.

Julie začala chodit dokola.

Bosé nohy se dotýkaly plovoucí podlahy a s mlaskavým zvukem se od ní zase odlepovaly.

Přetáhla si přes hlavu černé tričko.

Bylo jí horko.

Takové horko.

Nejraději by se vysvlékla z kůže, kdyby mohla a možná by jí to pomohlo. Možná, že by ta bolest způsobená svlékáním své vlastní kůže očistila a nechala zmizet bolest psychickou.

Rozepnula si knoflík u kalhot a rychle je svlékla.

Přistály na posteli.

Přešla ke skříni, natáhla si na sebe roztrhané kraťasy a bílé, volné tílko. Dřepla si na bobek a zalovila ve spodní části skříně, odkud vytáhla malou plechovou krabičku od kakaá.

Sebrala ji.

Dveře od skříně nechala otevřené.

Došla ke kuchyňské lince a opřela se o její chladná dvířka zády. Z krabičky vytáhla gumu na zaškrcení ruky a zkušeně ji utáhla na paži.

Poté vytáhla žiletku. Jen jeden, krátký řez. Dva milimetry pod kůži, víc ne.

Natáhla paži a na předloktí se jí zaleskla mapa vytvořená z růžových a vybledlých jizev různých velikostí, hloubek i tvarů. Podívala se na svého oddaného ochránce, který přišel blíž a olízl ji ruku. Ona to chápala. Ona jediná věděla.

„Ochraň mě, Rosie,“ řekla a s těmito slovy zabořila žiletku do svého předloktí.

Štiplavou bolest následoval rudý pramínek krve, která začala odkapávat na otlučenou plovoucí podlahu. Julie upustila žiletku a položila ruku na chladnou zem. V ten moment se přestala třást. Jako by všechno napětí, které se nahromadilo v jejím nitru, odplouvalo pryč společně s vyvěrajícími kapkami krve.

Furiosa se natáhla vedle své dívky a tmavou hlavu smutně položila mezi přední tlapy.

Čekala.

Věděla, co má dělat.

Zažila to už mnohokrát.

14.10.2014

Probrat se ze svého úletu bylo tentokrát těžší. Ještě že mám Rosie, kdyby nebylo jí, nejspíš bych tentokrát měla na krajíčku. Vždy si říkám, mám to pod kontrolou, ale pravda je, že nemám, jen vím, že to potřebuji. Potřebuji uvolnit ten tlak, který se uvnitř mě hromadí, ani nevím, odkud a kdy se tam začal přesně brát. Jak dlouho už to dělám? Dva, tři roky? Možná víc? Přesně si ovšem pamatuji na okamžik, kdy to začalo. Přes den jsme se pohádali s rodiči a já v noci nemohla spát. Každých deset minut jsem se budila a poléval mě studený pot. Bylo mi špatně, třásla jsem se. Srdce mi bušilo jako po uběhnutí maratonu. Začala jsem zběsile rázovat po pokoji, ve snaze se trochu uklidnit, ale nepomáhalo to a pak najednou mě napadla hloupá myšlenka. Když jsem tenkrát byla smutná, když mi bylo mizerně a z nepozornosti jsem spadla z kola a odřela si lokty i kolena, psychická bolest byla pryč,

protože mou mysl zaměstnávala fyzická. V ten moment mi došlo, co musím udělat. Začala jsem zlehka, ale už při prvním řezu mi bylo jasné, že je to přesně to, co potřebuji, abych se uklidnila. Jen lehké pošimrání žiletkou na kůži, takové, které nezpůsobí hluboké krvácení, jen lehké oděrky, které však po naslinění pálí jako čert. Provedla jsem pět rychlých tahů po lýtku a setřela vyražené krůpěje krve prstem. Štípalo to, ale ten pocit nekomfortu mě zaměstnal dostatečně natolik, abych se do pár minut úplně uklidnila a srdeční rytmus se opět vrátil k pravidelnému pumpování sedmdesáti dvou tepů za minutu. Do půl hodiny jsem usnula a nevěděla o sobě.

Pokaždé, když jsem to udělala, říkala jsem si, že je to v pořádku. Můžu toho přeci kdykoliv nechat. Pořád si to myslím. Ale nechci. To je to. Nechci. Proč se vzdávat něčeho, o čem víte, že vám to přinese okamžitou a kýženu úlevu?

Včerejší úlet byl nevyhnutelný. Vlastně jsem to věděla už v okamžiku, kdy jsem tam šla. Věděla jsem, co se stane a taky mi bylo jasné, co bude následovat. Nervozita. Neidentifikovatelný strach z čehosi neznámého. Paranoia. Třes a zhnusení z vlastního já.

Jsem ztracený případ, potácející se na hraně ostří nože mezi tím, co ještě smí a co už by neměl. S každým zaškobrtnutím jsou má chodidla víc a víc rozdrásaná a začíná být stále těžší, přes kaluže vlastní krve, se na té hraně udržet. Já vím. Víím, že pád je nevyhnutelný. A to co dělám, mu rozhodně hraje do karet.

II.

Julie vešla na verandu a zaklepala na dveře. Otevřel jí naprosto cizí člověk, ale jí bylo jedno, kdo otevře, hlavně že jí dveře poskytnou otevřenou náruč. Z prostorů za nimi se ozývala hlasitá muzika. Tento dům patřil jedné z mladých a bohatých nešťastnic, které neměly co jiného na práci, než pořádat bujaré oslavy, když její zámožní rodiče zrovna nebyli doma. A to se, přiznejme si na rovinu, dělo velice často.

Lidí bylo tolik, že téměř bez mezery zaplnili celé spodní patro. Julie si to bez vyzvání zamířila kolem neznámého kluka, který přišel otevřít, a ladně proplula davem alkoholem omámených lidí. Při cestě sebrala z baru sklenici vína, kterou do sebe vzápětí celou obrátila. Víno bylo nedobré, trpké a dusivé, ale zároveň poskytovalo možnost se rychle a téměř bez námahy opít. Proto, když spatřila další téměř vrchovatou sklenici, neváhala a vypila ji také. Když uznala, že vína již bylo dostatečné množství, zamířila k rozlehlé pohovce, na které se povalovaly hloučky mladých lidí, a posadila se vedle nich. Jeden se k ní naklonil a se zamlženým výrazem jí podával malou modrou piluli. Vzala si ji, ale místo, aby si ji vložila do úst, schovala ji do kapsy. Bystrým, stále střízlivým zrakem zhodnotila situaci v místnosti. Napravo postávalo několik párů, které si navzájem provádějí hloubkovou prohlídku krčních mandlí. Vlevo hloučky studentů, bavících se o něčem - v rámci opilých možností - jistě velice inteligentním. Uprostřed, provizorní taneční parket ozářený reflektory a celou atmosféru podkreslující hlasitá taneční hudba.

Po několika minutách bezvýsledného čekání, právě když víno

začalo působit tam, kde mělo a její hlava začala být až nápadně lehká, se zvedla a rozhodla se, že se půjde projít po bytě.

Neudělala ani pár kroků a do cesty se jí postavil vysoký, černovlasý kluk, se dvěma skleničkami něčeho, co nevypadalo na nic, co by v sobě mělo menší obsah alkoholu, než čtyřicet procent.

„Ahoj,“ pozdravil a usmál se pokřiveným, sebevědomým úsměvem.

„Danieli,“ odpověděla mu místo pozdravu a on jí v ten samý okamžik vtiskl do ruky sklenku s nahnědlou tekutinou.

„Nečekal jsem, že přijdeš, když ses minule tak vypařila v půlce naší konverzace,“ řekl, skoro jako by ji obviňoval. Ona mu místo odpovědi vtiskla sklenici zase zpátky do velké ruky a snažila se prosmýknout kolem. Hrubě jí chytil za paži a nechal sklenici s alkoholem spadnout na zem, kde se s hlasitým řinčením rozprskla. Několik lidí se k nim otočilo a sledovalo nastalou situaci. Julie po něm bleskla tak zlým pohledem, že jeho stisk povolil a ona měla ruku opět volnou.

„Promiň, nechtěl jsem ti ublížit, já jen...myslel jsem, že se nám to líbilo, že bychom třeba mohli...“ začal se omlouvat a najednou působil skoro až dojmem zoufalce, který prosí o přídavek. Julie nenáviděla, jak používal slovo my. Otočila se k němu čelem.

„Řekla jsem ti už na začátku, že se to nebude opakovat, myslěla jsem, žes to pochopil.“

„Pochopil, byl to ale pěkný večer, nebo ne? Proč by nemohl být další?“

„To je právě to kouzlo, další už by tak skvělejší nebyl, věř mi. Nejsem holka, se kterou bys byl rád víckrát,“ snažila se ho přesvědčit a jeho výraz se jí nezdál příliš vyrovnaný. Chvilí ji propichoval pohledem, nakonec však smutně přikývl.

„Nevíš náhodou, kde je Kate?“ zeptala se, aby dala jasně najevo, že už se s ním nehodlá dál bavit.

„Ve svém pokoji, ale je zaneprázdněná,“ odpověděl.

Dřív než stačil říct něco dalšího, Julie už byla v pohybu a zamířila si to přímo k zmasivu vyrobeným, tmavě hnědým dveřím. Někde se prostě je otevřela a vešla dovnitř. Situace, do které se tímto chováním uvrhla, ji ani v nejmenším neodradila.

Před ní na posteli byly dvě postavy. Kluk a dívka. Když vešla dovnitř, dívka k ní - narozdíl od kluka, který takového činu nebyl schopen, - zvedla hlavu.

Když poznala, kdo vešel dovnitř, její výraz se změnil z našťavaného, na příjemně překvapený.

„Julie, přišla jsi,“ řekla tichým, příjemným hlasem a napřímila se na posteli tak, jak jí to jen upnutý outfit dovoloval.

„Nedělej překvapenou, moc dobře víš, že vždycky nakonec přijdu.“

Dívčina ústa se roztáhla v širokém úsměvu a odhalila tak řadu pravidelných, bílých zubů. Posunula se na posteli ke kraji a odložila stuhu, kterou doteď držela v drobných rukou. Julie přistoupila k pelesti a posadila se vedle kluka ze strany druhé. Dívala se na Kate, která byla oblečená jen v upnutém, černém korzetu, jenž zvýrazňoval její ženské tvary. Rty měla silně namalované červenou rtěnkou a po ramena dlouhé, zrzavé vlasy, byly nedbale sepnuté do culíku, ze kterého jí vypadávaly neposedné prameny. Chvíli si Julii prohlížela zkoumavým pohledem, poté se svezla na všechny čtyři a natáhla se až k uchu toho kluka. Položila se po jeho boku a rukou mu sjížděla po obnažené hrudi, která se zrychleně zvedala nahoru a dolů.

„Co bys řekl na to, že by se k nám přidal ještě někdo?“ zavrňela mu do ucha. Kluk se zavrtěl v pevně, avšak ne bolestivě svázaných poutech, obepínajících se kolem jeho rukou i nohou a z jeho pootevřených úst se vydral táhlý sten.

„Budu to brát jako souhlas,“ zašeptala Kate a laškovně ho kousla do krku. Potom se zpoza jeho tváře podívala na Julii, která téměř s nezájmem sledovala nastalou situaci svýma temně zelenýma

očíma. Kluk měl hezké, vypracované tělo. Jeho tvář byla pokrytá tak čtyřdenním strništěm, ale Julie nemohla znát barvu ani výraz v jeho očích, protože byly skryty za černou páskou. Nacvičenými pohyby si přetáhla přes hlavu triko a rozepnula si kalhoty, které odhodila do kouta. Poté se přitiskla k jeho tělu tak, jako to udělala její spoléčnice. Cítala, jak je jeho tělo horké vzrušením, které vyvolával pocit kůže na kůži.

„Ráda tě poznávám,“ šeptla mu do ucha a pomalu sklouzávala prstem po jeho břicho níž, přičemž nespouštěla oči z Kate, která se na ni vítězoslavně dívala svými modrými očima.

III.

Leželi na posteli. Všichni tři. Kate se natáhla pro cigaretu pohozenou na nočním stolku. Vložila si ji do úst a škrtnla zapalovačem, který vydal tichý, syčivý zvuk. Pak už se místností začala linout vůně mentolu. Podívala se na Julii a nabídla jí, ta však jen beze slova zavrtěla hlavou a dál zírala na jediné světlo, které viselo z na bílo natřeného stropu.

Kate kouřila, byl to jakýsi její rituál, vtahovat kvanta kouře do svých dívčích plic. Druh pokání, seabemrskáčství. Julie věděla, že to nedělá proto, že by jí to chutnalo, ale ze stejného důvodu, ze kterého ona potřebovala vidět vlastní krev.

Byl to trest, jen méně invazivní.

Kluk ležel spokojeně mezi jejich obnaženými těly. Ruce a nohy už neměl svázané a přes třísla mu Kate přehodila prostěradlo, protože jak kdysi prohlásila její babička: „Vidět mužství ve svém neztopořeném stavu, je neslušné a téměř nevhodné a muž by nikdy neměl dopustit, aby ho takto žena viděla.“

On jediný se nebral se svými vnitřními démony. Spal jako malé dítě a Julii zajímalo, co se mu asi zdá, protože ona by jen tak usnout nedokázala.

„Jak se jmenuje?“ zeptala se do ticha.

„A záleží na tom?“ odvětila Kate a vyfoukla další obláček cigaretového dýmu. Julie se na ni otočila.

„Nojo, já zapoměla, zase ta tvoje věc se jmény, jmenuje se Filip,“ odpověděla.

Julie měla několik nepsaných pravidel. Jedním z nich bylo, nikdy nespát s lidmi, u nichž nezná alespoň jejich křestní jméno.

„Děkuju,“ řekla a opět si položila hlavu na polštář. Ležela teď na kraji postele, tak daleko jak jen to šlo, aby se nedotýkala jeho potem nasáklého těla. Při představě, že by se jí teď dotknul, nebo chtěl nedejbože k sobě přitulit, se jí dělalo špatně.

Kate dokouřila, vstala z postele s prostěradlem obtočeným kolem nahého těla, došla k druhé straně místnosti a vyhodila vajíčko z okna, kterým dovnitř pronikal chladný, podzimní vzduch. Otočila se na Julii, která ještě stále ležela se zrakem upřeným do stropu. Přišla k posteli a posadila se vedle její hlavy.

„Drahoušku, proč to děláš, když se potom utápíš sama v sobě?“ zeptala se tiše a pohladila ji po černých vlasech rozhozených na polštáři. Ona se k ní otočila a rázem se jejich hlavy octly jen pár centimetrů od sebe. Když se dívala do těch modrých očí, něco jí to připomnělo. Dávnou vzpomínku, kterou to vlastně všechno začalo.

„Prostě si nemůžu pomoci,“ odpověděla a ve stejný okamžik se Katiiny rty dotkly těch jejích.

Julie byla myšlenkami jinde. V období před několika lety.

Na svých cestách po Evropě.

V Avignonu, přesněji řečeno.

Vzpomínala na ten večer, kdy přijela navštívit staré známé z Francie.

Když byla Julie ještě malá, její matka a otec často cestovali a nadělali si po Evropě mnoho přátel. Jedními z nich byla rodina Argentů.

Argentovi vlastnili malý domek, vměstnaný mezi dva velké, přímo uprostřed Avignonu. Domek vypadal, jako by tam vůbec nepatřil, jako by tam kdysi stál, ale postupem času na něj začaly tlačit síly domů okolo a on se tím pádem smršknul a zhroutil do sebe tak, že si ho mezi okolními velikány už nikdo nevšímal. Dal by se snadno přehlédnout, když však člověk věděl, kam má jít, octl se

v nádherně situovaném domečku s malou předzahrádkou a zdmi obrostlými břečťanem a plazivým vínem.

Rodina Argentových byla malá, stejně jako jejich dům, zato však spokojená.

Matka, Isabelle Argentová byla nespoutaná mysl, úžasná malířka, která prodávala své obrazy snad v každé ulici napříč Avignonu. Milovala letní západy slunce a růžové víno, kterým rozhodně pro inspiraci nešetřila. Naopak nenáviděla, když se někdo snažil její díla až přesmíru chválit a stejně tak z duše nesnášela úředníky, kteří se jí snažili prodat životní pojistku.

Otec, Jean-Pierre Argent, byl úředník. Za střízliva téměř se stopovým množstvím smyslu pro humor, v opilosti však skvělý řečník a bavič, kterého vyhledávaly davy lidí po celém Avignonu. Měl rád stará auta a vůni benzínu. Na druhou stranu nenáviděl, když musel přesvědčovat lidi o výhodnosti životních pojistek a když byla jeho oblíbená, modrá kravata ve špinavém prádle.

Tihle dva se potkali na slavnostech k příležitosti založení města. Ona prodávala svoje malby a on byl tehdy jediný, kdo si je od ní koupil. Výměnným obchodem, za její přízeň se tak Isabelle podařilo prodat pět z dvanácti maleb, které měla právě vystavené. Isabelle usoudila, že muž, který má rád umění, má jistě i vřelé srdce a aniž by věděla, jaké povolání Jean-Pierre dělá, že umění z duše nenávidí a že obraz si koupil jen proto, aby mohl s mladou umělkyní zapříst rozhovor, nechala se vtáhnout do jeho náruče, ve které zůstala až dodnes.

Tento podivuhodný pár měl jediné dítě, které pojmenovali Claire de Lune, podle skladby známého skladatele Achille-Claude Debussyho. Jméno, které bylo prvním předmětem nenávisti vůči vlastním rodičům, se však k dívce, stejně staré jako Julie z nějakého důvodu náramně hodilo. Její zářivé blond vlasy odrážely měsíční svit tak, že její tělo vypadalo, jako by bylo ze stříbra a tak její jméno dostalo naprostého naplnění.

Julie s Claire si rychle padly do oka a staly se takřka nerozlučitelnou dvojkou. Když byly malé, běhaly spolu po zahradě a vymýšlely všemožné vylomeniny. Z nějakého důvodu to však vždy byla Claire, která vymyslela nejnebezpečnější věc a Julie ta, která za ní schytala výprask.

Juliina rodina se ve Francii zastavila na návštěvu několikrát, většinou se snažila provádět návštěvy v rozmezí dvou let.

Dívky rostly, ale pokaždé si měly co říct a to byl jeden z důvodů, kvůli kterému se Julie při svých cestách po Evropě rozhodla zastavit právě v Avignonu. Později se nedokázala rozhodnout, zda to byl jeden z nejhorších, či nejlepších nápadů jejího života, protože to byl jeden z prvních velkých zlomů, které se v jejím životě udály. Teď, když ležela v propocené posteli se dvěma téměř cizími lidmi a vzpomínala na události předešlé, přišlo jí, jako by tam snad celým tělem byla a všechno se jí to začalo vybavovat...

22.7.2013

Musím se svěřit. Musím to sem zapsat, protože tlak v mém těle a především pak v hlavě je téměř nesnesitelný. Někdo to musí vědět. I kdyby to měl být jen papír v mém deníku.

Vydala jsem se na cestu do Avignonu, ve kterém jsem potkala jen Isabelle, která jako obvykle kreslila na zápraží se sklenkou vína v jedné ruce a cigaretou mezi rty. Vypadala starší, než jsem si ji pamatovala. Sešlejší. Jako by události posledních let změnily nejen jejího ducha, ale i tvář. Pořád však vypadala dostatečně mladistvě, aby si jí všimlo nemalé kvantum mužů.

Uvítala mě tak, jak jí bylo podobné, s flaškou vína, která se v průběhu plynoucích hodin rozrostla na dalších několik, když jsme společně seděly a povídaly si až do pozdního večera, či spíš brzkého

rána, řekla mi, že Claire je na výletě s kamarády a má se vrátit zítra. Když už jsme obě usoudily, že je čas jít spát, odebrala jsem se do starého pokoje pro hosty a uvelebila se v pohodlném křesle na balkóně. Ještě jsem nechtěla usnout. Bylo mi až příliš dobře. Tady jsem se cítila doma. Z toho pohledu a vzpomínek mi vhrkly slzy do očí, a přestože jsem nechtěla spát, ten důvěrně známý pohled na blednoucí obzor mě nakonec přeci jen ukolébal ke spánku.

Probudila mě až změna atmosféry. Zaprvé, někdo zhasnul světlo, které pronikalo na balkon. Zadruhé, někdo přese mě přehodil kostkovanou deku, která byla cítit vůní moře. Zatřetí, někdo se opíral o zábradlí a jedině, co bylo vidět, bylo červené světélko cigarety, jež osvětlovalo jinak temnou noc kolem. Zavrtěla jsem se v křesle. Postava se při tom zvuku otočila a zadívala se na mě. Zvedla jsem se a přišla k ní.

„Claire?“ zašeptala jsem a hlas měla trochu zhrublý od alkoholu.

Dala si načas. Nejprve pomalu típla cigaretu o spodní hranu zábradlí, poté ji odložila do květináče na parapetu a až pak se na mě otočila.

„Ahoj, Julie,“ šeptla a ve mně se na chvíli všechno sevřelo. Ten hlas byl stále stejně jemně sametový a podmanivý, jako jsem si ho pamatovala.

„Co tu děláš? Tvoje máma říkala, že se vrátíš až zítra,“ řekla jsem tiše a já sama ve svých slovech cítila výčitku.

„Přijela jsem dřív a navíc, už je zítra,“ podotkla a ukázala na blednoucí obzor.

„Kolik je hodin?“

„Asi čtyři,“ odpověděla a pak jsme mlčely.

Opřela jsem se lokty o zábradlí a pozorovala, jak se nebe každou chvílí rozjasňuje víc a víc. Ona sledovala moji tvář. Po Nějaké chvíli zvedla ruku a dotkla se jí.

„Vyrostla z tebe tak krásná holka,“ konstatovala.

Polkla jsem a sklonila hlavu.

„Chtěla jsem tě navštívit,“ řekla jsem a ignorovala její slova.

Podívala jsem se na ni. Měla obličej ještě stále ukrytý ve stínu, ale místo, kde měla vlasy, bylo o něco světlejší, než okolní tma. Jako by ta prapodivná blond barva dokázala i v noci projasnit temnotu.

„Věděla jsem, že se jednou vrátíš,“ zadívala se nahoru na nebe.

„Nevrátila jsem se, přijela jsem se jen kouknout, jak se vám daří. Tak trochu jsem teď na útěku.“

Ona se zvedla, seskočila z parapetu a postavila se vedle mě. Lokty si opřela úplně stejně, jako já.

„Pověz mi o to víc,“ pobídla mě.

„Možná někdy jindy, měly bychom jít spát. Určitě jsi unavená po cestě a já bych měla vyspat ten zbytek alkoholu, který do mě vpravila tvoje máma.“

Tiše se zasmála, ale když jsem se odlepila od zábradlí, natáhla se a přidržela mě na místě. Nic neříkala. Nemusela. Její gesto vyznělo jasně. Ještě ne. Ještě chvíli tady zůstaň. Mlčky jsme zíraly na světlající obzor.

„Víš, vždycky jsem si říkala, proč jsi tak narychlo odjela. Dokonce mě napadlo, že to mělo něco dělat s tím, co jsme spolu prožily. Lámala jsem si hlavu, přemítala, co se pokazilo a proč se to pokazilo, ale nakonec jsem toho nechala, protože jsem stejně uvnitř věděla, že se jednou vrátíš a já ti o tom budu moct povědět,“ řekla a prsty seshora propletla s mými.

„Vzpomínáš si, Julie? Nebo už jsi zapoměla?“ zeptala se a mou ruku si položila na tvář. Chvíli jsem se na ni dívala a v dlani cítila, jak jí krev proudí pod jemnou kůží.

„Claire, je to dávno,“ uhnula jsem očima.

Chtěla jsem být co nejdál od jejího přímého pohledu. Jestli se o její matce dalo tvrdit, že se jí nedá odporovat, pak Claire se nedalo odporovat desetkrát tolik. Bylo v ní něco, co nedovolovalo couvnout, co podmaňovalo a vyvolávalo v těch nejtemnějších hlubinách pocity, o kterých byste nikdy neřekli, že je v sobě máte.

„Tohle se nikdy nezmění, vid’? Nikdy si to nepřiznáš?“

„Není co.“

„Už jsi zapomněla, jaké to bylo? Tehdy s Christophem? My dvě a on?“ zašeptala.

Pamatovala jsem si ten den velice dobře. Nešlo zapomenout. Byla to směsice nevinnosti a zkaženosti, se kterou se člověk už narodí. Byli jsme mladí, nevěděli co si sami se sebou i ostatními počít a tak jsme všude chodili spolu. Poznávali svět a taky jeden druhého. Znali jsme se tak dobře, že bylo těžké rozlišit, kdo je kdo. Byli jsme my. A proto polibky, které mezi námi probíhaly za letních nocí, tolik splývaly, až se jednoho večera stalo, že bylo jedno, kdo je s kým. Ta noc byla o sdílení. Sdílení zážitků a zkušeností.

Bezděky jsem zadržela dech.

Slyšela to. Cítila, jak se mé tělo napjalo a já zase cítila její úsměv na mém krku.

„Řeknu ti něco, co si možná nikdy nepřipustíš, ale jednou to pochopíš. Lidské hlubiny jsou stejně temné, jako jsou naše návyky pevné. To co v sobě máš, nikdy nezměníš. Můžeš to jen přijmout, nebo dál popírat, ale vždycky budeš vědět, že tě to táhne dál. Že to, co máš, tě neuspokojí. Zabaví, na chvíli, ale neuspokojí. To já jsem jediná, která tě opravdu zná, Julie, ta která zná kouty v tobě, o kterých ty nemáš ani zdání. Proto jsem věděla, že se jednou vrátíš. Protože ta temnota, ta hloubka tě vždycky lákala, že ano? Ten chlad, který člověk ucítí, když dopadne na dno. A síla, kterou mu dává vědomí, že níž už klesnout nemůže. Tohle všechno uvnitř moc dobře víš, jen si to musíš ještě připustit. Ale já počkám, až pochopíš, kdo doopravdy jsi.“

Přejela mi rty po ušním lalůčku. Odstrčila jsem ji a o krok ustoupila. Nepohnula se, jen se na mě pořád dívala.

„Mýlíš se, neznáš mě. Možná jsi mě kdysi znala, ale ty časy už jsou pryč,“ odporovala jsem a kroutila při tom hlavou. Viděla jsem úsměv, který se jí objevil na tváři a záblesk v těch pomněnkových očích. Jak moc si byla jistá sama sebou. Jak moc věděla, že má navrch. Člověk,

který ji viděl prvně, si pomyslel, že vypadá jako anděl. Krásná dětsky nevinná tvář. Světlé vlasy, kterými se proplétaly nazrzlé kadeře. Modré, andělsky otevřené oči.

Jako děti, když jsme stály vedle sebe, byla ona ta, která vždy dostala, co chtěla. Já vedle ní vždy vypadala příliš zle, nevypočitatelně. To, co ona měla ukryto hluboko v sobě, já měla napsáno ve tváři a každý dal přednost kráse a nevinnosti před vzpurností sálající z tvrdohlavých očí, které se všichni báli a proto často vyhubovali mě, za hříchy, které provedl někdo jiný. Ve skutečnosti však právě Claire byla ta, která vše iniciovala a vždy dosáhla svého.

Při pohledu na ni se v nitru člověka odehrávalo hned několik různorodých pocitů, z nichž nejsilnější byl stud, míchající se společně s touhou. Stud z toho, že vás něco nutí, tak strašlivě chtít jedinou věc. Osobu. Claire.

„Mýlila jsem se v hodně věcech, ale v tomhle ne. Ty mě chceš, přinejmenším stejně tak, jako já chci tebe.“

Udělala krok ke mně.

„Neměly jsme šanci to dokončit, ale to je přesně ten důvod, proč ses po svém útěku vrátila, že ano?“

Až teď jsem si uvědomila, že křečovitě tisknu zuby k sobě, povolila jsem sevření a nechala vzduch proniknout skrz rozbolavělá ústa. Zvedla ruku a setřela mi z tváře zbytky vysrážené soli, kterou za sebou zanechaly slzy. Podívala se na mě a přiblížila svůj obličej blíž. Srdce mi v hrudi tlouklo jako splašené. Chtěla jsem utéct a někam se schovat a zároveň neudělat jediný krok. Měla jsem pocit, že mi hlava vybuchne, když mi horním rtem přejela po spodním. Políbila mě a já se ani nehнула.

Políbila mě znovu, tentokrát ne tak zlehka. A já si uvědomila, že teď už její polibek opětuji.

Jak dlouho jí to trvalo? Jedno pohlazení a dva polibky? K tomu, aby dostala, co chce a o co hůř, dostala ze mě to, co doopravdy chci já, protože teď jsem to byla já, kdo líbal ji a přejížděl rukou po rovných

zádech. Já byla tou, která opisovala křivky jejího těla a nedočkavě sjížděla prsty po triku.

Zatlačila mě zpět do místnosti, do které se již vedraly první známky rána, a tam mě povalila na postel. Mé ruce jí stáhly triko přes hlavu a já zahlédla vítězoslavný úsměv na její jinak andělské tváři. Věděla jsem, že vyhrála, ale bylo mi to jedno, protože každý její polibek na mém těle byl jako déšť, který chladí horkem rozpálenou kůži. Všechny ty chladivé doteky, ze kterých naskakovala husí kůže. Nedočkávané prsty rozepínající knoflík u kalhot a odhazující všechny svršky pryč. Zrychlený dech, jako roztoužený šepot odrážející se od čtyř stěn. Líbala mě na krku a nehty jedné ruky zaryla hluboko do napjatého břicha. Trhla jsem sebou. Odtáhla se a podívala na mě.

„Mám snad přestat?“ zeptala se a přitom mě propichovala zářivýma očima.

„Nikdy,“ odpověděla jsem a dychtivě ji přitáhla blíž.

IV.

Druhý den, když se Julie probudila v kaluži své vlastní krve, měla hlavu podivně prázdnou. Furiosa olizovala její tvář a nepřetržitě do ní štouchala čumákem.

„Jsem vzhůru, jsem vzhůru,“ řekla zvířeti, které se posadilo po jejím boku.

Zkontrolovala svou paži, která byla nyní podivně modrá, jak do ní kvůli škrtidlu neproudila žádná krev. Rychle ho odvázala a prohlédla si asi dva centimetry dlouhou, rozšklebenou ránu, ve které bylo možné vidět zbytky zaschlé krve.

Vstala, opatrně se opřela o umakartovou stěnu a došla do malé koupelny. Napustila umyvadlo vlažnou vodou a paži do ní následně vložila. Bolest v ráně se změnila ze štípnuté na tupou a pulzující, jak se do odkrvené ruky opět začala vracet okysličená krev. Měla ruku ve vodě ponořenou tak dlouho, dokud se jí opět nevrátila schopnost plně hýbat prsty. Když omyla ránu, otevřela lékárníčku a natřela ji Novikovem, který fungoval jako tekutý obvaz, pro jistotu ještě ránu převázala tenkým proužkem obvazu a přelepila náplastí. Když vykonala tento téměř pondělní rituál, vypustila do růžova zbarvenou vodu z umyvadla.

Furiosa čekala u dveří. Julie došla ke skříni, vytáhla z ní psí žrádlo a trochu z něj odsypala do prázdné misky. Fenka se na jídlo nadšeně vrhla a Julie tak měla chvíli pro sebe a mohla uklidit zbytek nepořádku, který se jí v bytě nakupil. První ze všeho setřela již zasychající krev.

S každým tahem hadru si vzpomněla na věci, které se děly předešlé noci. Špatný pocit z nich však už nebyl tak hmatatelný.

Odsunul se kamsi do pozadí hlavy společně s démony, kteří ji drásali zevnitř. Věděla, že dnes to bude dobré. Všechny výčitky svědomí byly ty tam.

Vyždímala hadr a umyla nádobí.

Uvařila si kafe.

Její byt byl malý, ale dalo by se říct, že útulně zařízený. Na bílých zdech visely obrazy z cest, na které se sama vydala. Moře, pláže, lesy a planiny. Sníh ležící na vrcholcích hor. Města a zapadlé vesnice. Žádný z obrazů však nenesl tvář člověka. Nikde žádné fotky přátel, známých, ani rodiny.

Julii bylo dvacet let. Když se v osmnácti po maturitě rozhodla, že odejde z domova a bude cestovat, rodiče jí řekli, že v takovém případě se nemusí vracet. Samozřejmě to nemysleli vážně, ale jako každý rodič, který má strach o své dítě, i oni podlehli agresivnímu návalu vzteku z toho, že si chce zničit život a impulzivně tak odsoudili jejich vzájemný vztah k zániku, ačkoliv už hodinu poté by dali cokoli, aby nikdy neřekli to, co řekli. Některá slova a obzvlášť pak ta, která v záchvatu vzteku křičí rodiče na své nedoceněné děti, se však nedají vzít zpět.

I když se po svém návratu nepřestala Julie s rodiči stýkat a oni ji dokonce žádali, aby se vrátila zpět, bylo očividné, že k sobě již nikdy nenajdou tu správnou cestu. Mladá žena, posílená a odprýskaná svými zážitky se rozhodla postavit se na vlastní nohy a najít smysl života, který by se zajisté neshodoval s představami jejích rodičů.

Julie se podívala na hodiny, které tiše tikaly nade dveřmi. Bylo půl deváté. Dnes již nezbýval čas na to se zdražovat s ranním kafem a tak jen zběžně usrkla a zbytek vylila do dřezu, po kterém se hnědá tekutina rozlila a zmizela v odpadu. Krysy budou mít kofeinovou párty, pomyslela si a už brala do ruky kabát.

„Vydrž tady, Rosie,“ řekla a pohladila psa po hlavě. Zvíře zavrtělo ocasem a doprovodilo ji až ke dveřím.

Vyběhla ven do chladného rána. Slunce dnes svítilo jasně a hrálo

dívku do nevyspalé tváře. Chvatnými kroky došla k tramvaji a posadila se na červenou sedačku. Ty šedivé neměla v oblíbě. Tramvaj jí zavezla o osm stanic dál, kde vystoupila, přešla silnici a vydala se do kopce. Na cestě se vyhnula dvěma bludným čtvercům, které tam byly, co si pamatovala. Byla to jejich dětská hra, kterou její dědeček hrál už se svými dětmi. Julie neměla ráda, když bludné čtverce někdo ignoroval a ačkoliv se to ve dvaceti letech mohlo zdát již trochu dětinské, ona se rozhodla tuto tradici neporušovat, protože, co kdyby na ně jednou šlápla a už se ve svém životě nikdy nenašla? Nehodlala to riskovat.

Dnes nešla ani do práce, ani nikam jinam. Mířila za svým dědečkem, o kterého se měla starat, protože babička musela na kontrolu do nemocnice.

Antonín Pánek byl vysoký a rozložitý muž s velkýma rukama a temně čokoládovýma očima, které jediné prozrazovaly, jak moc ztracený ve svém těle a okolním světě je. Měl už několik let diagnostikovanou Alzheimerovu chorobu společně se sémantickou demencí, což probíhalo tak, že k častému zapomínání a změně osobnosti se přidala ještě neschopnost vyjadřovat myšlenky slovy a stále rychleji ubývající slovní zásoba.

Julii nevadilo se o něj starat, naopak. K tomu pomatenému starému muži namísto rozčilení, které mohlo pramenit z náročnosti práce s takovým člověkem, cítila až neskutečně silnou něhu, jež lidé ve své mírnější formě pociťují ke štěňátkům, koťátkům, či právě narozeným potomkům.

Antonín Pánek byl velice energický a akční člověk, který měl potřebu neustále něco zvelebovat, opravovat a zlepšovat. Proto, když nastoupila jeho choroba a on zapomněl, i jak zatlouct hřebík do dřeva, uzavřel se do sebe a střídavě upadal do trdomyslných stavů. Bylo málo věcí, které Antonín neměl rád, snad jen lidskou hloupost a zlé chování.

Libuše Pánková byla na rozdíl od Antonína drobná, shrbená a

nakrátko ostříhaná paní, libující si v rozličných pokrývkách hlavy, sběru panenek a neméně pak shromažďování klepů. Na rozdíl od Antonína, kterému se líbila jakákoliv hezky vypadající věc - a tím musíme chápat i kousek ulomeného domina - měla Libuše zálibu ve sběru porcelánového nádobí a postaviček, které zaplňovaly celou výstavní skříň, táhnoucí se od jednoho k druhému konci jinak prostorného obýváku. Libuše Pánková nenáviděla horko a lidi, kteří měli dostatečně silnou osobnost na to, aby dokázali rozeznat její manipulativní sklony.

Julie dorazila k babiččiným dveřím a zazvonila na zvonek.

„Haló, haló!“ ozval se hluboký rozverný hlas.

„Nazdar, dědo! Otevřeš mi?“ zeptala se pobaveně a na chvíli se z reproduktoru ozýval neurčitý šuštot a následně vzdálený ženský hlas.

„Zmáčkni to červený tlačítko.“

„Který?“

„To vedle sluchátka.“

„Tlačítko?“

Byly slyšet hlučné, dusavé kroky a následně se rozezvučel bzučák. Julie vyběhla schody a uviděla babičku, která držela dveře a něco dědovi zvýšeným, neklidným hlasem vysvětlovala. Když přišla blíž, viděla, jak se na ni ze své výšky směje, a když se Libuše otočila, aby řekla, že: „Dneska je strašně neposlušnej,“ vykoukl zpoza dveří, vyplázl jazyk a hlučně se jal vítat nově příchozího člověka. Babička mezitím poskakovala kolem a snažila se najít všechno možné. Jak tak sporadicky nacházela věci, které si potřebovala vzít s sebou, hluchá místa, ve kterých je hledala a nemohla najít, prokládala výkladem toho, co všechno mají ti dva udělat a kde co najdou.

„K obědu tady máte lívance.“

Popadla tašku visící na věšáku.

„Hlavně mu nezapomeň dát prášky.“

Nandala si jednu botu.

„Kdybyste měli ještě hlad, v lednici jsou jogurty a šunka, housky jsou v kredenci.“

Druhá bota a názorná ukázka toho, kde jsou. Jako by její vnučka nevěděla, kde je kredenc.

„Tondo! Kam jsi mi dal hůl?“

„Hůl?“ zeptal se děda a tvářil se při tom nechápavě.

„Jo, hůl,“ přitakala babička a na hlavu si při tom narazila vínový klobouček.

„Jo ty myslíš takovou tu...“ pomáhal si rukama a ukazoval něco jako klacek. Babička netrpělivě přikyvovala.

„Tak ta je v prdeli,“ odpověděl jí vševědoucně a začal se pochechtávat, přičemž se otočil a odešel do kuchyně.

Libuše zavrčela a nervózně se podívala na hodinky.

„Nějaká hůl je napůl zastrčená v záhonku u dveří,“ konstatovala Julie a stará dáma protočila oči v sloup.

„Tohle mi dělá pořád, pořád,“ postěžovala si a přitom otevírala dveře.

„Neboj, my to spolu zvládnem, vid', dědo?“

„Jooo,“ ozvalo se z kuchyně, ze které vykoukla prošedivělá hlava a strkající si do pusy lívance.

Jakmile se za Libuší Pánkovou zavřely dveře, posadila se Julie vedle něj na rozvrzanou židli. Muž k ní přisunul talíř s lívanci a řekl:

„Vem si, tohle je moc dobrý.“

„Jasně, díky,“ odpověděla mu a tak si společně mazali lívance a dávali je do pusy.

Když je spořádali všechny, děda se kouknul ven a zasněně pozoroval, jak se po stromě prohání ptáci. Stromy už pomalu žloutly a červenaly, ale mezi listy prosvítalo hřejivé podzimní slunce.

„Půjdeme se projít?“ zeptala se ho Julie.

„Tak jo, půjdeme. Ale musíš pomalu, mě bolí tohle,“ řekl a přitom si ukazoval na koleno.

„Půjdeme pomalu, vstaň, pomůžu ti nazout boty, ať se nemusíš

ohýbat.“

Společně se vypravili ven. Julie měla ráda tyhle procházky.

Antonín Pánek šel pomalu, opíral se o něco, čemu by se s trochou fantazie dalo říkat hůl, a přitom se rozhlížel na všechny strany. Zastavili se u všech hezkých stromů a on si hladil každého psa, který prošel kolem a byl ochotný se nechat pohladit. Kolemjdoucí vřele zdravil a dával se s nimi do řeči. Někdo se zastavil, prohodil s ním pár slov. Jiný se se zatrpklým výrazem raději vzdálil, když Antonín otevřel pusku a lidé pochopili, že nemá zrovna dobré vyjadřovací schopnosti. Když konečně došli do blízkého parku, posadili se na lavičku a nechali jedny z posledních paprsků, aby se opíraly do jejich tváří.

„To je tak krásný, vidíš to?“ řekl děda a zasněně se koukal na bílé mraky honící se po obloze.

„Nádherný,“ přitakala a sledovala vše, co sledoval on. Potom dlouze mlčeli, nebo on něco sem tam prohodil. Většinou chtěl něco říct, ale nemohl se pořádně vyjádřit. To však Julii nevadilo. Rozuměla mu. Byl prostě rád. Rád, že je na světě, který se zdál být v tomto okamžiku tak neskutečně krásný. Dokázal vidět všechno kolem z úplně jiného úhlu. To co jiným ucházelo, on vnímal všemi smysly. Možná proto, že mozek už mu tolik nesloužil a vytrácela se z něj osobitá moudrost, vracel se k vnímání jednotlivých dojmů, které na něj působily.

Julie se jala vzpomínat, jak s ním jako malá běhala po lesích a on jí vyráběl dřevěné zbraně, se kterými si posléze hráli. Nebo jak jí vyprávěl sprosté pohádky, které mu kdysi říkala jeho babička.

„No a co, jak se máš?“ zeptal se z ničeho nic hlubokým, medovým hlasem a vytrhl ji z myšlenek.

„Znáš to, stojíš to za prd, ale nestěžuju si.“

Zasmál se a kýval hlavou.

„Hlavně si musíš najít dobrýho kluka,“ řekl po chvilce.

„Jasně, dědo,“ odpověděla a myslela na to, že to není tak

jednoduché. Dobrých kluků je nejspíš spousta, ale kde je ten opravdu dobrý pro ni? Ještě nikdy nebyla zamilovaná, nikdy necítila třepetání uvnitř břicha, které popisovalo tolik knih, o kterém se zpívalo v milionech písní a natočilo se o něm ještě víc filmů. Jediné co se blížilo tomu pocitu, bylo šimrání pod žebry, které cítila pokaždé, když dosáhla určitého stupně vzrušení ze zakázaných věcí. Jinak bylo její srdce chladné, či spíš vyprahlé, jako poušť, která čeká, až jí zasypou milosrdné kapky deště.

Seděli tam ještě dlouho, přesněji řečeno do doby, než se zatáhlo a začal foukat studený vítr. Až tehdy se vrátili domů.

Antonín Pánek se lenošivě posadil do křesla a Julie mu zapnula televizi. Po chvilce začal tiše pochrupovat, a proto se posadila na sedačku a začetla se do knížky. Libuše Pánková přišla ani ne za půl hodiny, a protože děda ještě stále spal, Julie opatrně odešla z pokoje a nechala ho odpočívat. Rychle se s babičkou rozloučily, ona se ještě zeptala, jak to s ním šlo a objala ji na rozloučenou. Julie si pomyslela, že každé objetí je jiné a některá jsou méně příjemná, než ostatní. Otočila se a vyrazila do nyní již sychravého odpoledne.

25.7.2013

Ani jsem se nenadála a už jsem byla zase na útěku. Neuplynuly ani dva dny a já byla o několik set kilometrů dál. V jiném městě, daleko od Avignonu. Připadala jsem si jako zločinec, který se plíží pryč z cizího bytu, a taky jsem jím z části nejspíš byla. Po probuzení mě poprvé v životě zachvátila vnitřní panika a obalila mou mysl temným povlakem.

Nahé, z části odhalené tělo Claire leželo ladně na posteli, otočené na druhou stranu. Vlasy rozhozené po bílém polštáři. Rychle jsem vstala a sebrala svoje věci. Luna se neprobudila. Ani když jsem po špičkách tlapala po pokoji, ani když jsem za sebou zavírala dveře, ani

když jsem se v koupelně chvatně oblékala. Nenechala jsem vzkaz, žádnou připomínku mé přítomnosti. Nerozloučila jsem se. Jediná známka toho, že jsem tam kdy byla, byla proleželá a ještě zahřátá postel. Nesmí se na mě za to jednou nenávidět.

V.

Byl pozdní sychravý večer. Počasí, které se v poledne zkazilo, nabývalo stále pochmurnějšího charakteru. Neprostopná mračna zahalila večerní oblohu, tak jako matky balívají do peřin své nemocné děti. Z hustých oblaků se zanedlouho začalo snášet jemné, podzimní mrholení, které volně přešlo ve vydatný déšť. Julie Dernerová právě vešla do relativně známého klubu a restaurantu v centru Prahy. Prošla kolem výčepu a namířila si to do dveří určených pouze personálu.

„Čau, Julie,“ řekl jí kluk, který si vzadu právě zapínal poslední knoflíky černé pracovní košile a utahoval si vínovou kravatu.

„Ahoj, Niku, takže dneska spolu až do rána?“

Věta, kterou pronesla, byla spíš small talkového rázu a člověk by v ní marně hledal byť jen špetku přátelského souznění.

Nikolas Hlinka byl vysoký, rozložitý kluk, který právě vychodil střední školu. Přes léto se nechal zaměstnat jako číšník a barman v klubu Cloud, aby si vydělal pár drobných na cestu po Evropě, po které toužil již od svých patnácti let. Nakonec ho však zmohla vidina peněz a tak se z brigády stala práce na plný úvazek. Julie si o něm myslela, že dělá chybu, ale nikdy mu nechtěla radit, jak má se svým životem nakládat. Proto mlčela, avšak zároveň to byl také důvod, proč s ním nikdy nezapletla rozhovor hlubšího rázu, ačkoliv Nika mohla leckterá dívka považovat za velice přitažlivého, mnohdy i krásného.

Měl rád fotbal a bujaré večírky. Ze všeho nejvíc nenáviděl fleky na oblečení a čtení knih. Zastával názor, že vše dobré už stejně zfilmovali.

„Vypadá to tak,“ odpověděl a otočil se na ni právě v okamžiku, kdy si i ona přetáhla triko přes hlavu a začala se oblékat do bílé, upnuté halenky. Nik na ni zůstal na vteřinu zírat, když však zachytil její pohled, bázlivě se otočil stranou a aniž by řekl jakékoliv slovo, vyplul ze dveří pryč. Julie se sama pro sebe pousmála a dál si zapínala knoflíčky na halence. Ráda uváděla lidi do rozpaků a především pak muže. Bylo to její prokletí, převrátit každou konverzaci ve flirt.

Zastrčila si halenku do černých džínů a kolem pasu si ovázala šátek vínové barvy, takže vypadala trochu jako korzáři z filmů. Byl to předepsaný outfit, který ačkoliv se mnohdy jevil jako značně otravný, ještě víc zvýrazňoval Juliin útlý pas a přidával jí tak na přitažlivosti.

Odložila své věci do skříňky a vyšla ven do klubu, který se již pomalu začínal plnit prvními lidmi. Zkušeně se chopila své práce za barem a připravila se na dlouhý večer.

Julie měla tuhle práci ráda. Vybrala si ji, když se vrátila zpět do Prahy. Ráda se setkávala s novými lidmi a kde jinde potkat tu nejrůznorodější směsku, než právě v baru.

Když byla v zahraničí, dělala všechno možné, aby se užívala. Umývala nádobí v kuchyních, obsluhovala v restauraci, prodávala ve stáncích, trhala ovoce v sadech. Nebála se práce. Věděla, že je to jediná cesta, jak si vydělat na to, co chce. Bylo to nutné zlo a nutnému zlu se musí člověk postavit zpřímá. Julie samu sebe nepovažovala za hloupou. Její okolí s ní nesouhlasilo. Považovalo ji přímo za velice inteligentní a nadanou dívku. To však bylo předtím, než odjela pryč a nesplnila tak všeobecné očekávání. Čekaly se od ní velké věci. Jít na univerzitu, vystudovat s červeným diplomem, udělat si kariéru, mít rodinu, obšťastnit manžela, starat se o domácnost, dostat Nobelovku. Ne, tak vysoká očekávání nejspíš nikdo neměl, ale všichni a zejména pak její rodiče, byli až přemíru zklamaní, že dělá jen barmanku v nějakém „zaflusaném baru“, jak

s chutí proklamovali.

Nepočítala odpracované hodiny. Nesledovala, kolik minut jí ještě zbývá do odchodu. Byla to rutinní práce.

Natočit pivo.

Rozlít panáky.

Namíchat drinky.

Umýt sklenice.

Odbít ožraly.

Sem tam zamrkat na zákazníky.

Dokola: „Co si dáte? Čím vám mohu posloužit? Vypadáte, že potřebujete dvojitého panáka.“

Julie to uměla. Dokázala odhadnout lidi, stačil jí jediný dlouhý pohled a přinejmenším tušila, jaký důvod přivedl zákazníka do baru. Vedoucí si jí nemohl vynachvátit a o dýška mladá barmanka taktéž neměla nouzi.

„Vyspíš se se mnou?“ zeptal se kluk, sedící notně nahnutě na barové židli naproti Julii, která se právě otočila, aby dolila tequillu houfu mladých holek.

Mohly být tak dvě hodiny v noci. Julie se naklonila blíž a rozcuchala mu zrzavé vlasy.

„Pořád to zkoušíš, Páto?“ zeptala se ho a on k ní zvedl zakalené, opilé oči od sklenky s whiskey.

„Lámeš mi srdce, ty ledová královno,“ odpověděl a zatvářil se napůl smutně, napůl smířeně. Julie odložila sklenice a nahnula se k němu přes pult. Další z jejích nepsaných pravidel bylo.: Nikdy nespát s hodnými kluky, kteří touží po lásce a nejen po povyražení.

Patrik Karas, jinak přezdívaný Páta, byl hodný kluk. Dalo by se říct, že až moc hodný a až moc dobrý pro dívky, které si vybíral. Měl rád čas trávený se svými kamarády a taky běh při západu slunce. Nejraději ze všeho by si našel dívku, kterou by mohl milovat a opečovávat ji. Z duše nenáviděl reklamy mezi filmy, což byl důvod, kvůli kterému již rok a půl nezapnul televizi a taktéž nesnášel, když

ho holky podceňovaly.

„Zase tě nějaká nechala?“ zeptala se Julie a nevšíkala si jeho výčitky. Kluk smutně pokýval hlavou a kopnul do sebe zbytek panáka, který před ním ještě ležel. Jedním prstem popostrčil skleničku směrem k Julii, která ji s mírným zaváháním dolila.

„Poslední,“ prohlásila a on pokýval hlavou.

„Jsi na mě tak strašně hodná!“ řekl zoufale a dal takový důraz na slovo hodná, že jej skoro zakřičel.

Julii to zaskočilo.

To, že je na někoho hodná, už dlouho neslyšela a jako každá pokroucená duše, neuměla dobře přijímat chválu.

„Měl by ses jít prospat,“ řekla proto.

Patrik Karas se na ni podíval. Teatrálně si povzdechl tak, že se mu pohublá ramena zdvihla až k bradě, vypil poslední doušek whiskey, zvedl se, zapotácel, položil na pult tisícovku a se slovy: „stejně mi jednou podleheš,“ se kolíbavou chůzí vydal ke dveřím.

Julie jen zavrtěla hlavou, sebrala jeho skleničku a odložila ji na pult za barem. Když zvedla hlavu tak, jak to pravidelně dělávala, aby zjistila situaci v místnosti, její zrak padl na mladého muže, stojícího přesně uprostřed a zírajícího jejím směrem. Jejich pohledy se setkaly a Julie cítila, jak ji na maličký okamžik vynechalo jindy klidné a nezúčastněné srdce. Odložila sklenici právě v okamžik, kdy se ten cizinec vydal k ní. Přišel až k baru, cestou si rozepl zip na své kožené bundě a o pult se opřel lokty.

„Julie, proč jen jsi Julie,“ prohlásil a pozorný pozorovatel by si mohl všimnout, jak se jeho čelist, porostlá světle hnědým místy nazrklým strništěm stiskla k sobě v křečovitém gestu.

„Samueli,“ vydechla Julie, znažíc se zklidnit rychlost svého srdce.

A tady se musíme vrátit o několik měsíců zpátky, abychom pochopili celou historii těch dvou. Přesněji řečeno do doby, kdy Julie ještě stále cestovala po Evropě a kdy si potřebovala vydělat na svou cestu zpátky do Prahy. Dostala se tehdy k práci na farmě, která

vlastnila několik akrů vinné révy a oliv. Zatoulala se na to místo právě ve správný čas a to tehdy, když majitelé hledali pomocnou ruku na sběr dozrávajících bobulí. Jestli mohla Julie někdy mluvit o něčem, co se alespoň vzdáleně podobalo lásce, zažila to právě s cizincem, který se jako přízrak dávných dob objevil v baru. S dvaadvacetiletým Samuelem Troyem.

Mladík se naklonil ještě o kousek blíž, prohrábl si rukou přerostlé blondaté vlasy, které mu padaly do čela, a podíval se na ni svýma pomněnkově modrýma očima. Julie cítila, jak jí začíná celé tělo žhnout, přesně jako tehdy, když spolu byli posledně.

„Náhoda nás svedla opět dohromady, Julie, teď už se nemůžeš vymlouvat na nic. Jsem tu, před tebou, i když jsem si myslel, že už tě nikdy neuvídím. Takže navrhuji, abys hned všeho nechala a šla se mnou na procházku. Myslím, že si máme hodně co povídat,“ prohlásil stylem, ve kterém se odrážela jeho aristokratická krev a anglické vychování.

„Já navrhuji, abys počkal do zavíračky a mezitím mi trochu zvýšil tržbu. Pokud bude dostatečně vysoká, popřemýšlím o tom,“ vrátil se Julii její dřívější smysl pro nezainteresovanost, která muže tolik dráždila. Samuel si jí chvíli měřil pohledem, poté se však křivě pousmál, posadil se na židli a poručil si pivo.

Julie měla pocit, jako by se jí to všechno jenom zdálo.

26.8.2013 I.

Samuel Troy.

To jméno zní jako z jiné doby a mě přijde, jako by snad z jiné doby i byl. Již dlouho jsem nenapsala ani řádku, ale myslím, že o něm by zde alespoň zmínka být měla.

Z nějakého neznámého důvodu mě to zaválo sem. Na jih Francie,